

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **N. G.**, zastoupené Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou, se sídlem Riegrova 337/14, Olomouc, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 2008, č. j. 17 Cad 24/2008 - 27,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dominice Kovaříkové, advokátce, se sídlem Riegrova 337/14, Olomouc, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1600 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 17 Cad 24/2008 - 27 ze dne 17. 12. 2008, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované č. X ze dne 18. 6. 2008, jímž žalovaná odňala stěžovateli plný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), protože již nadále nesplňovala podmínky podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Olomouci

ze dne 7. 5. 2008 nebyla plně invalidní, a to proto, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 50 %.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že krajský soud vzal jako jediný důkaz posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Olomouci (dále jen „PK MPSV“). PK MPSV podle stěžovatelky nesprávně zhodnotila její zdravotní stav. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že při přezkumu rozhodnutí žalované vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy ke dni 18. 6. 2008. Přitom nechal zpracovat posudek PK MPSV, jehož součástí byly i lékařské zprávy a nálezy novějšího data. Krajský soud tak podle stěžovatelky překročil ustanovení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť jako důkaz použil posudek, který byl založen na údajích vztahujících se ke skutkovému stavu pozdějšího data, než bylo datum vydání rozhodnutí žalované (opírá se i o lékařské zprávy, které byly vydány až po rozhodnutí žalované). Stěžovatelka se domnívá, že k takovému důkazu neměl přihlížet. Vedle toho stěžovatelka namítá, že posouzení jejího zdravotního stavu se opírá o zprávy týkající se jednotlivých zákroků či izolovaných stavů bez vzájemné souvislosti a možnosti porovnání. Podle stěžovatelky bylo namístě, aby při posouzení jejího zdravotního stavu žalovaná přihlédla především ke zprávám její ošetřující pulmoložky, MUDr. Z., u níž je v pravidelném sledování již několik let, resp. měla být vyžádána její aktuální zpráva. Závěrem stěžovatelka uvedla, že svůj zdravotní stav hodnotí jako postupně se zhoršující. Není schopna podle svých slov vykonávat jakoukoliv práci, která vyžaduje pohyb, neboť se okamžitě zadýchává. Trpí vysokým tlakem a v době podání kasační stížnosti je již 9 měsíců v pracovní neschopnosti. I s přihlédnutím k těmto skutečnostem je přesvědčena, že při posouzení zdravotního stavu měla žalovaná vycházet především z vyjádření ošetřující lékařky.

Žalovaná možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná vycházela ve svém rozhodnutí z posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Olomouci ze dne 7. 5. 2008, který dospěl k závěru, že zdravotní stav posuzované neodpovídá plné invaliditě - podle posudku stěžovatelka trpí chronickou obstrukční nemocí plic se spirometricky opakovaně prokázanou středně těžkou poruchou ventilace smíšeného typu jako rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Toto zdravotní postižení lékař okresní správy sociálního zabezpečení zařadil pod položku uvedenou v příloze č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, pod kapitolou XIII oddílem B písm. b) - tj. charakterizoval postižení stěžovatelky jako nemoc plic a pohrudnice středního stupně závažnosti, s dušností přesahující obvyklou míru již při každodenním lehkém zatížení (např. procházka 3 - 4 km/h, stoupání do schodů do prvního poschodí, lehká tělesná práce), snížení statických a dynamických hodnot plicních funkcí až o 2/3 náležitých hodnot, FEV1 69 - 50 % náležité hodnoty. Tato položka uvádí procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 30 - 60 %, lékař okresní správy sociálního zabezpečení určil míru poklesu ve středu tohoto rozpětí (50 %), a to s přihlédnutím k ostatním chorobám stěžovatelky. Svůj závěr o stěžovatelčině zdravotním stavu přitom lékař okresní správy sociálního zabezpečení opřel, jak se v posudku konstatuje, o lékařskou zprávu praktické lékařky stěžovatelky ze dne 28.

12. 2007 a o výsledek vyšetření plicního ze dne 21. 4. 2008 a 26. 3. 2008, o zprávu o hospitalizaci stěžovatelky na Klinice plicních nemocí a tuberkulózy Fakultní nemocnice Olomouc ve dnech 12. 2. 2008 - 15. 2. 2008 a další výsledky jiných vyšetření. Pokud jde o zprávy z plicních vyšetření (mimo hospitalizační zprávu kliniky TRN), ve správním spisu žalované jsou k posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení založeny zprávy MUDr. M. Z., odborné lékařky pro tbc a respirační nemoci, ze dne 29. 1. 2007, 25. 7. 2007, 24. 1. 2008 a 26. 3. 2008 s konkrétními nálezy (povětšinou ukazují na hodnoty FEV1 právě v rozmezí 69 - 50 %).

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka napadla rozhodnutí žalované dne 4. 7. 2008 žalobou. V žalobě uvedla, že nesouhlasí se závěrem posudku okresní správy sociálního zabezpečení, že je nadále pouze částečně invalidní, a uvedla, že její ošetřující lékařka MUDr. Z. považuje její stav za spíše zhoršený (k žalobě přiložila zprávu lékařky z 27. 6. 2008). Podle stěžovatelky si lékař okresní správy sociálního zabezpečení nevyžádal od ošetřujících lékařů žádné zprávy ke zjištění jejího skutečného zdravotního stavu. Požadovala proto opětovné zhodnocení svého zdravotního stavu.

Ze soudního spisu dále vyplývá, že krajský soud nařídil dne 5. 8. 2008 vypracování posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Olomouci. Z posudku této komise ze dne 30. 10. 2008 vyplývá, že se usnesla na posudkovém závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalované nebyla stěžovatelka ani plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ani částečně invalidní podle ustanovení § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, neboť v jejím případě nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý stav jí značně nestěžoval obecné životní podmínky. PK MPSV nejednala za účasti stěžovatelky, neboť se písemně omluvila a k písemné omluvě přiložila potvrzení o pracovní neschopnosti a plicní nález z 21. 10. 2008 od MUDr. Z. Členem komise byl odborný internista. PK MPSV konstatovala, že při vypracování posudku o zdravotním stavu vycházela ze zdravotnické dokumentace ve spisové dokumentaci, kompletní zdravotnické dokumentace praktického lékaře a zvláště vyjmenovává jako podklad pro vypracování posudku rovněž veškeré nálezy MUDr. Z., které byly v průběhu řízení shromážděny (tj. včetně nálezů přiložených stěžovatelkou k žalobě a k omluvě z jednání PK MPSV). Na základě těchto podkladů PK MPSV konstatovala diagnostický souhrn a posudkové hodnocení, přičemž dospěla k závěru, že u stěžovatelky šlo k datu rozhodnutí žalované o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je chronická obstrukční plicní nemoc. Oproti posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení však PK MPSV dospěla k závěru, že jde o onemocnění plic s normálními ventilačními parametry, proto postižení zařadila pod kapitolu VIII oddíl B položku 5 písm. a) vyhlášky č. 284/1995 Sb. s horní hranicí procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 20 %. K tomuto závěru PK MPSV dospěla s odkazem na zjištění Fakultní nemocnice Olomouc při hospitalizaci pacientky v roce 2008. Podle názoru PK MPSV bylo předchozí posouzení stěžovatelky jako plně invalidní dne 21. 2. 2001 posudkovým omylem, neboť hodnoty ventilační kapacity plic byly zjištěny v období exacerbace chronické obstrukční plicní nemoci a byly

reverzibilní při bronchodilatačním testu. Při ostatních jednáních neměl lékař okresní správy sociálního zabezpečení nová spirometrická vyšetření k dispozici.

Krajský soud ve svém rozsudku zdůraznil, že v projednávané věci jde o odnětí dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, rozhodnutí soudu proto závisí především na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Poukázal na zásadní význam posudků PK MPSV s ohledem na ustanovení § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a konstatoval, že pokud posudek PK MPSV splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, je zpravidla v soudním řízení rozhodujícím důkazem. Pokud jde o posudek PK MPSV, krajský soud shledal, že byl podán komisí v řádném složení, opíral se o zdravotnickou dokumentaci stěžovatelky a odborným členem posudkové komise byl lékař - odborný internista, tedy odborník v oboru, do něhož je zařazeno nejzávažnější zdravotní postižení stěžovatelky. V otázce rozhodujícího zdravotního postižení stěžovatelky komise dospěla k závěru shodnému se závěrem posudku posudkového lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, tj. že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla chronická obstrukční plicní nemoc, rozdílný závěr PK MPSV vyslovila pokud šlo o funkční dopady tohoto postižení - zde shledala u stěžovatelky normální ventilační poměry s odkazem na výsledky použitých vyšetření. Krajský soud tak shledal přesvědčivým, pokud PK MPSV hodnotila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kapitola VIII, oddíl B, položka 5 písm. a). Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 14. 1. 2009, kasační stížnost byla podána dne 26. 1. 2008.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které podle svého obsahu představují námitky proti rozsahu a způsobu posouzení zdravotního postižení. Neúplné posouzení rozsahu zdravotního postižení, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované, by mohlo být vadou řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud mohlo mít, jak stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a v důsledku toho i nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Nejvyšší správní soud proto považuje stěžovatelkou uplatněný důvod podle obsahu za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve stěžovatelčině případě se jedná o odnětí plného invalidního důchodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť nárok na plný invalidní důchod stěžovatelce zanikl z toho důvodu, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v jejím případě již nadále nedosahovala zákonem požadovaných 66 %.

Plný invalidní důchod jako dávka důchodového pojištění je důchodem podmíněným existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a rozhodnutí soudu se opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním primárně zákonem, jak správně konstatoval krajský soud, svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Tyto posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, rovněž však k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených § 77 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již mnohokrát v minulosti zopakoval, že takový posudek, který splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, je z povahy věci důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky posudkových komisí spočívá přitom v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především.

Nejvyšší správní soud, přihlédně-li k výše vymezeným kritériím a přihlédně-li zejména k předmětu řízení (posouzení otázky, zda stěžovatelka byla k datu vydání rozhodnutí žalované **plně invalidní**) a kasačním námitkám, nemůže souhlasit se stěžovatelkou v tom, že by závěry krajského soudu byly vadné potud, vycházejí-li ze závěrů posudku PK MPSV. Posudek PK MPSV dospěl sice odlišnému závěru co do stupně invalidity než posudek lékaře okresní správy sociálního zabezpečení (žádná invalidita versus invalidita částečná), nicméně v případě stěžovatelky šlo o odnětí **plného invalidního** důchodu. V tomto smyslu tedy oba závěry naznačují ve výsledku totéž - totiž že již stěžovatelka není nadále plně invalidní. Pro tento závěr nadto hovoří prima facie jasně i lékařské zprávy, jichž se ostatně stěžovatelka sama dovolává.

Pokud jde o námitku první, jak již vyplývá z provedené rekapitulace, posudek PK MPSV prokazatelně vycházel z veškeré dokumentace stěžovatelky. Své závěry (pro stěžovatelku nepříznivé) výslovně opírá o poměření zpráv z hospitalizace v únoru 2008, již přikládá směrodatný význam, a zpráv především ošetřující pulmoložky MUDr. Z. Mezi těmito zprávami ošetřující lékařky jsou i dvě zprávy pozdějšího data, než bylo datum vydání napadeného rozhodnutí žalované - šlo však o zprávy, jichž se sama stěžovatelka dovolávala v žalobě a v omluvě své nepřítomnosti na jednání PK MPSV, a které podle stěžovatelky měly být v souhrnu s ostatními zprávami téže lékařky dokladem toho, že se zdravotní stav stěžovatelky nemění. I tyto pozdější zprávy podle samotné stěžovatelky měly vypovídat o dlouhodobé stabilizaci jejího nepříznivého zdravotního stavu a měly dosvědčovat, že k žádné změně jejího zdravotního stavu nedošlo. V tomto ohledu tedy nemohlo být zohlednění těchto zpráv nikterak na újmu zjištění rozhodného skutkového stavu k datu vydání rozhodnutí žalované a nemohlo být stěžovatelce nijak na újmu. Nadto je třeba zdůraznit, že zdravotní stav je stavem časově obousměrně dynamickým, ještě více je pak v čase proměnlivou skutečností schopnost soustavné výdělečné činnosti. Fixování těchto skutkových okolností k určitému datu je značně obtížné, neboť jde mnohem spíše

než o okamžité stavy o tendence ke zhoršování či zlepšování. Pokud má posudek konstatovat stav příjemce dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem k datu vydání určitého rozhodnutí, není zcela od věci (zejména pokud jde o chronická onemocnění), zahrnout do skutkové úvahy i zprávy o zdravotním stavu, které se váží k době po vydání rozhodnutí, neboť mohou osvětlit právě onu dynamiku vývoje zdravotního stavu, mohou upřesnit tendenci zdravotního stavu ke zhoršení, stagnaci či zlepšení v okamžiku rozhodném pro vydání rozhodnutí, a prohloubit tak plasticitu skutkového závěru. Takové osvětlení minulých skutkových stavů či dějů za pomoci důkazních prostředků později vzniklých není přitom nic výjimečného a nelze mít za to, že by jejich užití bylo v rozporu s pokynem § 75 odst. 1 s. ř. s. Tento pokyn znamená totiž jen a pouze to, že soud nemůže vycházet ze skutkového stavu, který nastal až po vydání rozhodnutí správního orgánu. Ale neznamená to v žádném případě, že by soud při případném zjišťování tohoto skutkového stavu měl vycházet pouze z důkazních prostředků, které existovaly (a ještě úžeji - byly dokonce provedeny) již v řízení před správním orgánem. Takovému pojetí odporuje zcela zjevně pokyn normy § 77 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud v rámci dokazování může nejen zopakovat důkazy provedené správním orgánem, ale **může je i doplnit**, tyto důkazy je oprávněn v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů autonomně vyhodnotit a vychází ve svém úsudku z takto zjištěného skutkového stavu, který může být diametrálně odlišný od skutkového stavu zjištěného správním orgánem. Stále však jde pojmově o skutkový stav, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.

Pokud jde o kasační námitku druhou, v první řadě je třeba zdůraznit, že poněkud nelogicky směřuje vůči postupu žalované při dokazování (námitka obsahuje výtku, že žalovaná nepřihlédla ke zprávám ošetřující pulmoložky stěžovatelky a že vyšla z izolovaných zpráv z hospitalizací). To ovšem přísně vzato předmětem řízení před krajským soudem nebylo, resp. určujícím podkladem pro rozhodnutí krajského soudu byl posudek PK MPSV - logické by proto bylo, pokud by stěžovatelka namítala neúplnost východisek tomuto posudku, nikoliv posudku, z něhož vycházela žalovaná. Nicméně odhlédne-li Nejvyšší správní soud od této skutečnosti, nelze tuto námitku (i kdyby byla vztažena k posudku PK MPSV) považovat za věcně opodstatněnou. Ze správního a soudního spisu totiž jasně vyplývá, že zprávy ošetřující pulmoložky byly v obou případech základním podkladem, z něhož posudky jak lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, tak i PK MPSV vycházejí. Šlo o zprávy z 29. 1. 2007, 25. 7. 2007, 24. 1. 2008 a 26. 3. 2008, a v řízení před soudem ještě o zprávu, již stěžovatelka přiložila později. Z hlediska aktuality těchto zpráv nelze mít pochybnosti o jejich akceptovatelnosti (posudek lékaře okresní správy sociálního zabezpečení byl vydán dne 7. 5. 2008). Zároveň šlo o zprávy zahrnující delší období, tj. ve smyslu výše uvedeného poskytovaly jistý obraz o dynamice vývoje stěžovatelčina základního onemocnění. Tyto zprávy přitom zjevně ve svých nálezech ze spirometrického vyšetření opakovaně konstatují hodnoty usilovně vydechnutého objemu za první sekundu (FEV1), tj. veličiny posudkově významné z hlediska příslušných položek přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v pásmu střední poruchy ve smyslu kapitoly XIII oddílu B písm. b) citované vyhlášky. V tomto ohledu prima facie závěr posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení s nálezy MUDr. Z. zjevně korespondoval, byl tak říkáje nasnadě. Jinak řečeno, nálezy MUDr. Z. nijak nesvědčí pro skutečnost, že by zdravotní stav stěžovatelky v době vydání rozhodnutí žalované odpovídal položce ve smyslu kapitoly XIII oddílu B písm. c) vyhlášky č. 284/1995 Sb., tj. těžké ventilační poruše

s následnou plnou invaliditou. Právě tyto nálezy se staly podkladem pro závěr lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, že stěžovatelka je invalidní pouze částečně.

Pokud pak jde o závěry posudku PK MPSV v tom, i ten zprávy ošetřující pulmoložky zjevně pojal do své úvahy o zdravotním stavu stěžovatelky, který tu byl k datu vydání rozhodnutí žalované. Je skutečností, že se ve své závěrečné úvaze přiklonil posléze ještě k výsledkům vyšetření jiných (výsledky vyšetření provedených za hospitalizace stěžovatelky ve Fakultní nemocnici Olomouc), které obsahují výsledky spirometrických vyšetření naznačující postižení ve smyslu kapitoly VIII oddílu B položky 5 písm. a), tj. v podstatě lehkou ventilační poruchu nezakládající invalidizující stav. V tomto ohledu jsou, jak již bylo předznamenáno, posudek lékaře okresní správy sociálního zabezpečení a posudek PK MPSV v rozporu. Nicméně z hlediska předmětu řízení (odnětí plného invalidního důchodu pro ztrátu plné invalidity) tento rozpor neznámá ničeho. Otázku, zda je stěžovatelka invalidní částečně či vůbec, je třeba řešit v samostatném řízení o případném přiznání dávky částečného invalidního důchodu, které bude zahájeno až již k žádosti stěžovatelky, až již z moci úřední.

Z hlediska výše naznačených požadavků na úplnost a přesvědčivost posudku jako základního podkladu pro skutkový závěr krajského soudu v řízení o dávce důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem nelze mít proti jeho užití v projednávaném případě zejména s ohledem na předmět řízení námitek. Krajský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy při projednání a rozhodnutí věci nepochybil a Nejvyšší správní soud závěrem proto s ohledem na výše uvedené konstatuje, že námitku stěžovatelky neshledal důvodnou. Kasační stížnost je proto nedůvodná a Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaná byla ve věci úspěšná, proto by jí náležela s ohledem na ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení však byla dávka důchodového pojištění, nelze žalované s ohledem na ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. náhradu nákladů řízení přiznat.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dominika Kovaříková. Té Nejvyšší správní soud přiznal ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, spolu s režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši 1600 Kč. K vyplacení odměny stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2009

JUDr. Milada Tomková

senátu

předsedkyně